

Došla jsem na zastávku tramvaje, ale minula jsem ji a šla pořád dál. Šlo se mi hrozně lehce, skoro jsem ani necítila, jak jdu. Ale v hlavě jsem měla tak nějak divně. Jako by byla balon a nadnášela mě.

Bylo mi jasné, že tohle nemůžu mamce říct. Určitě se bude zajímat, jaká ta návštěva byla, tak se z toho musím nějak vykroutit. Vždyť ona nějak vytušila předem, že to nedopadne dobře, a proto mě na tu návštěvu nechtěla pustit.

Proč ale Ditině babičce tak vadilo, že nemám taťku? To by mělo vadit mamce a mně, proč ale někomu jinému?

Když se mě ptala, co můj tatínek dělá, asi podle toho chtěla určit, jestli se pro Ditu jako kamarádka hodím. Nebo kdybych řekla třeba, že můj tatínek je ortoped, ona by řekla, že jí loupe v koleni.

Měla jsem jí možná říct, že mám tatínka filozofa. Někde. A že kdyby potřebovala, mohl by jí vysvětlit, proč si inteligentní člověk nenasází na zahradu sádrové trpaslíky.

Zasmála jsem se nahlas. Až se po mně nějaká paní, co šla naproti po chodníku, překvapeně koukla. Ale mně to bylo fuk. Hlavně že už jsem neměla v hlavě tak prázdno. Představovala jsem si, jak by se asi Ditina babička tvářila, kdyby jí můj taťka vpálil to s těmi trpaslíky. Asi jako zlá královna, které oznámili, že Sněhurka žije a má se dobře.

Když jsem došla do naší ulice, potkala jsem tam tu Sylvu s oranžovými vlasy. Sypala zrovna odpadky do popelnice. Uviděla mě a čekala, až k ní dojdu. Když jsem k ní došla, řekla mi, jestli bych nebyla tak hodná a nešla s ní nahoru, že by mi ráda dala k té remosce šňůru. Myslela si, že je vevnitř v remosce, ale pak si všimla, že není.

Mně se k ní vůbec nechtělo. Jednak jsem neměla po návštěvě u Dity ještě úplně zpátky dobrou náladu, a navíc se mi nechtělo vláčet se do schodů. Na krajuť škrtiče, co se jmenuje Tonda, jsem taky zrovna nebyla zvědavá.

Jenže Sylva byla teď něco jako mamčina kámoška, a kdyby se mamka dozvěděla, že jsem se jí vymluvila, asi by jí to vadilo. Protože tahle Sylva nám uvařila první večer v Praze večeři a její přítel nám sešrouboval postele. Tak jsem k ní šla.

K mému překvapení byla přes terárko s hadem přehozená deka. Sylva asi byla zvyklá, že se lidi ptají, a tak hned řekla, že Tonda má špatnou náladu a potřebuje klídek. Nevěděla jsem, proč mívají krajty špatnou náladu, ale neptala jsem se.

„Nezouvej se, já budu dneska vytírat,“ řekla Sylva.

V kuchyni u stolu tam seděla Maruška. Když mě viděla, usmála se. Neřekla ahoj ani čau. Jen se usmála.

„Čau,“ řekla jsem já. A koukala jsem, co tu Maruška dělá.

Po stole před Maruškou pobíhala bílá myš. Maruška jí přistrkovala kousek sýra, ale myška se o něj nezajímala. Běhala k okraji stolu a nakukovala přes něj dolů, jestli by se dalo z desky stolu uniknout. Maruška ji od kraje jemně odháněla dlaní, aby myška nespadla. Byla to roztomilá bílá myš s dlouhým ocáskem a placatými růžovými oušky, co vypadala jako květinové lupínky.

„Tak co, Máří, dostala jsi rozum?“ zeptala se Sylva. Neznělo to ale, jako že s tím moc počítá.

„Ne,“ odsekla Maruška rezolutně. A znovu přistrčila myšce sýr.

„Já se z tebe zblázním,“ řekla Sylva Marušce a podala mi tu šňůru od remosky.

„Vyřiď mamince, že sušenky jsou fantastické. Určitě půjdou na dračku.“

„Děkuju,“ řekla jsem, „já to vyřídím.“

Trochu jsem při tom zrudla, protože jsem nečekala, že Sylva bude o mamce říkat takové hezké věci.

Maruška vstala od stolu a řekla, že už musí jít. Sylva kývla a řekla, ať Maruška pozdravuje maminku.

Šly jsme s Maruškou spolu po schodech až dolů na ulici. Maruška si hvízdala. To mi nevadilo. Alespoň jsem nemusela nic říkat. Navíc to její hvízdání se opravdu dalo poslouchat.

Venku na chodníku Maruška zničehonic řekla:

„Spěcháš domů?“

„Ani ne,“ řekla jsem. „Proč?“